

Sygn. akt: D

ORZECZENIE

dnia (...) 2013 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie

w składzie:

Przewodniczący: Anna Jakubowska - Rybczyńska

Sędziowie: Zofia Filipek – Kraczek - sprawozdawca
Krzysztof Pachol

Protokolant: aplikant radcowski Patrycja Kułakowska

w obecności **Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie** Radcy Prawnego

po rozpoznaniu na rozprawie: dnia (...) 2013 r.

sprawy Radcy Prawnego (...) syna (...)
urodzonego (...)
zamieszkałego (...)

obwinionego o to, że:

reprezentując mocodawców (...) oraz (...) w postępowaniu sądowym o zasiedzenie nieruchomości położonej w miejscowości (...):

- 1) nie wskazał w sporządzonej w dniu (...) apelacji do Sądu Okręgowego w (...) II Wydział Cywilny Odwoławczy od postanowienia Sądu Rejonowego w (...) z dnia (...) 2010r. wartości przedmiotu zaskarżenia, co znajduje potwierdzenie w wezwaniu Sądu Okręgowego w (...) do uzupełnienia braków formalnych w tym zakresie (...)
- 2) pomimo wezwania Sądu Okręgowego w (...) nie uzupełnił ww. braku formalnego apelacji w wyznaczonym przez Sąd terminie, czego skutkiem było wydanie przez Sąd w dniu (...) 2011r. postanowienia o odrzuceniu apelacji (sygn.akt (...));
- 3) składając w dniu (...) 2011r. zażalenie na powyższe postanowienie Sądu w sprawie odrzucenia apelacji nieprawidłowo wniósł zażalenie do Sądu Apelacyjnego w (...) za pośrednictwem Sądu Okręgowego w (...), a nie do Sądu Najwyższego, co spowodowało odrzucenie zażalenia przez Sąd Okręgowy w (...) postanowieniem z dnia (...) 2011r. (sygn. akt (...), tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2010, Nr

10, poz. 65 ze zm.) w zw. z art. 6 ust. 1 oraz art. 1 w zw. z art. 4 ust. 1 oraz art. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

I. uznaje obwinionego Radcę Prawnego (...) winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2010, Nr 10, poz. 65 ze zm.) w zw. z art. 6 ust. 1 oraz art. 1 w zw. z art. 4 ust. 1 oraz art. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

i za to na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 1 i art 65 ust.1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierza karę upomnienia

II. obciąża Obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w wysokości 1.805,10 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset pięć zł 10/100)

Przewodniczący

Członkowie

na oryginale podpisy

Uzasadnienie

Wnioskiem z dn. (...) 2011r (...) i (...) wystąpili do OIRP w Lublinie o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego (...) zarzucając mu nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego. W uzasadnieniu wniosku wskazali, iż będąc ich pełnomocnikiem w postępowaniu sądowym nie usunął w terminie, pomimo wezwania sądu, braku formalnego tj. nie wskazał w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia a nadto składając zażalenie na postanowieniu o odrzuceniu apelacji skierował go do niewłaściwego sądu, co spowodowało odrzucenie zażalenia przez Sąd Odwoławczy w Lublinie. Zdaniem skarżących takie niewłaściwe postępowanie radcy prawnego doprowadziło do niekorzystnego dla nich rozstrzygnięcia sprawy o zasiedzenie nieruchomości z przyczyn tylko i wyłącznie formalnych a nadto pozbawiło możliwości weryfikacji postanowienia przez sąd II instancji.

Postępowanie prowadzone przez zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie zostało zakończone skierowaniem w dniu (...) 2012r wniosku do OSD OIRP w Lublinie.

Orzeczeniem z dn. (...) 2012r OSD OIRP w Lublinie uznał radcę prawnego (...) winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.64 ust.1 pkt.1 w zw. z art.3 ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2010 r. nr 10, poz.65 ze zm.) w zw. z art.6 ust.1 oraz art.1 w zw. z art.4 ust.1 oraz art.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art.64 ust.1 pkt.1 i art.65 ust.1 pkt.1 ustawy o radcach prawnych wymierzył karę upomnienia.

Od tegoż orzeczenia (...) i (...) złożyli odwołanie, w którym uznali za prawidłowe ustalenia w zakresie stanu faktycznego kwestionując karę w postaci upomnienia jako rażąco niską wobec popełnionych przez radcę prawnego nieprawidłowości.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w dniu (...) 2013r z przyczyn formalnych uchylił zakazane orzeczenie i przekazał sprawę OSD w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Po uwzględnieniu wytycznych zawartych w orzeczeniu WSD zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w dniu (...) 2013 r. skierował do OSD w Lublinie wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego (...).

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Lublinie, na podstawie zebranego materiału dowodowego, ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Radca prawny (...) na mocy udzielonych mu w dniu (...) 2008 r. pełnomocnictw reprezentował skarżących (...) i (...) w postępowaniu sądowym o zasiedzenie nieruchomości położonej w miejscowości K.D.. Od niekorzystnego dla skarżących postanowienia Sądu Rejonowego w (...) z dnia (...) 2011 r. radca prawny (...) sporządził apelację do Sądu Okręgowego w (...) II Wydział Cywilny Odwoławczy. Z powodu niewskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, Sąd Okręgowy w (...) wezwał radcę prawnego do uzupełnienia braków formalnych apelacji przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia. Radca prawny (...) nie dopełnił obowiązku uzupełnienia braków formalnych apelacji w wyznaczonym przez Sąd terminie, wobec czego w dniu (...) 2011 r. Sąd Okręgowy w (...) II Wydział Cywilny postanowieniem odrzucił apelację. W dniu (...) 2011 r. radca prawny (...) sporządził zażalenie na powyższe postanowienie, które postanowieniem Sądu Okręgowego w (...) II Wydział Cywilny z dnia (...) 2011 r. zostało odrzucone ze względu na wniesienie zażalenia przez radcę prawnego (...) do Sądu Apelacyjnego w Lublinie za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Lublinie, a nie do Sądu Najwyższego, jak wymagają tego przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

Obwiniony radca prawny (...) na rozprawie w dniu (...) 2012 r. wyjaśnił, że sprawa o zasiedzenie nieruchomości położonej w miejscowości (...) stanowi zadawniony spór o fragment

nieruchomości i dotyczy zaledwie powierzchni 0,01 hektara, zabudowanej dawnym drewnianym budynkiem mieszkalnym, który od lat nie jest zamieszkiwany i używany. Radca prawny (...) w trakcie rozprawy wskazał, że sprawa wymagała od niego znacznej ilości wyjazdów, uzyskania kserokopii dokumentów kilku postępowań dotyczących spornej nieruchomości, obszernej wiedzy co do stanu faktycznego zaistniałego w sprawie, jak również udziału w licznych rozprawach. Ponieważ mocodawcy, nie byli w stanie wskazać wartości przedmiotu sporu i uczynili to dopiero na wyznaczonej przez Sąd rozprawie apelacyjnej w dniu (...) 2011 r., w związku z pytaniem Sądu w tym zakresie dlatego na tym etapie Sąd stwierdził, iż w sprawie wystąpił brak formalny w postaci niewskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, co powoduje konieczność odroczenia rozprawy. Wskutek powyższego na posiedzeniu niejawnym zapadło postanowienie o konieczności uzupełnienia apelacji o wartość przedmiotu zaskarżenia. Obwiniony argumentował, iż przed kolejną rozprawą apelacyjną otrzymał z Sądu zawiadomienie o terminie rozprawy, w formie odrębnego pisma, w którym nie było wezwania do uzupełnienia braków formalnych apelacji. W jego przekonaniu koperta z Sądu zawierała jedynie zawiadomienie o rozprawie. Kilka dni po rozprawie radca prawny (...) udał się do sekretariatu Sądu w celu przejrzenia akt, w których, jak twierdził, znajdowała się tylko jedna koperta z adnotacją „wezwanie plus uzupełnienie braków” oraz doręczenie jednej koperty, na której było wskazanie danych pełnomocnika reprezentującego dwóch mocodawców. Według Obwinionego wezwanie na termin oraz do uzupełnienia braków doręczone winno być odrębnie (dwa wezwania) ze względu na fakt, iż reprezentował On dwóch mocodawców. Obwiniony usprawiedliwiał swój błąd w zakresie skierowania zażalenia na postanowienie Sądu o odrzuceniu apelacji poważnym problemem osobistym – nagłą śmiercią kuzyna oraz koniecznością angażowania się w pomoc w ratowanie życia kuzyna, jak również osobistymi problemami zdrowotnymi, które uniemożliwiły mu prawidłowe funkcjonowanie oraz doprowadziły do błędu przy składaniu zażalenia do Sądu. W trakcie rozprawy w dniu (...) 2012 r. Obwiniony podkreślił a pokrzywdzeni to przyznali, iż za zaistniałe w sprawie błędy przeprosił mocodawców, jak również podejmował próby wyjaśnienia klientom powodu takiego obrotu sprawy.

Orzeczeniem z dnia (...) 2013 r. sygn.akt D (...) OSD w Lublinie uznał radcę prawnego (...) winnym popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego i wymierzył mu karę upomnienia obciążając kosztami postępowania (k-...).

Pokrzywdzeni (...) i (...) od tegoż orzeczenia złożyli w dniu (...) 2013 r. odwołanie (k-.. i k-...). W odwołaniu nie kwestionowali ustaleń faktycznych poczynionych przez OSD lecz wymierzoną karę dyscyplinarną. Zdaniem skarżących wymierzona kara upomnienia jest rażąco niska w stosunku do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego. Po rozpatrzeniu odwołania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeczeniem z dnia (...) 2013r sygn.akt (...) uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę OSD w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Powyższy stan faktyczny Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy tj. skargi (...) i (...) z dnia (...) 2011 r. (k-...), postanowienia Sądu Okręgowego w (...) II Wydział Cywilny – Odwoławczy z dnia (...) 2011r. (sygn. akt(...)) wraz z uzasadnieniem (k-....), postanowienia Sądu Okręgowego w (...) II Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia (...) 2011r. (sygn. akt(...)) wraz z uzasadnieniem (...), protokołu przesłuchania radcy prawnego (...) w charakterze obwinionego z dnia (...) 2012r. (k-....), pisemnych wyjaśnień obwinionego (...) złożonych do protokołu z przesłuchania w charakterze obwinionego z dnia (...) 2012 r. (k- ....) wraz z załącznikami (k-....), protokołu z rozprawy z dnia (...) 2012 r.(k -....), wyjaśnień złożonych przez skarżących na rozprawie w dniu (...) 2013 r.

Powyższe ustalenie faktów i okoliczności nie zostało zakwestionowane zarówno przez radcę prawnego (...) jak i pokrzywdzonych (...) i (...).

Rozpoznając odwołanie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Ustalony w toku postępowania stan faktyczny w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego daje podstawę do uznania, iż zachodzą wszelkie przesłanki do ukarania Obwinionego radcy prawnego (...) karą dyscyplinarną upomnienia wobec wyczerpania znamion ustawowych przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych. Przepis ten w sposób jednoznaczny stanowi, iż radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego, zaś przepis art. 3 ust. 2 ustawy zobowiązuje radcę prawnego do wykonywania zawodu ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki, przy czym celem pomocy prawnej świadczonej przez radcę prawnego jest prawna ochrona interesów swego mocodawcy jak również prowadzenie sprawy z dbałością o należyte wykorzystanie przewidzianych przez przepisy prawa środków, co wynika bezpośrednio z przepisu art.14 ustawy. Również Kodeks Etyki Radcy Prawnego w art. 6 ust.1 nakazuje radcom prawnym wykonywać czynności zawodowe zgodnie z prawem, uczciwie i z należyłą starannością oraz kierować się przepisami prawa, a także postanowieniami zawartymi w ww. Kodeksie oraz w uchwałach organów samorządu korporacyjnego, o czym mówi przepis art. 1 ww Kodeksu. Nieprzestrzeganie zasad etyki zawodowej przez radcę prawnego stanowi podstawę do odpowiedzialności dyscyplinarnej zgodnie z art. 4 ust. 1 w zw. z art. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego radca prawny (...) swoim działaniem naruszył wszystkie powołane wyżej przepisy. Nie uzupełniając braku formalnego apelacji zgodnie z doręczonym **skutecznie**, jak wynika z postanowienia Sądu z dnia 29 czerwca 2011 r. w sprawie sygn. akt (...) - na adres Kancelarii Radcy Prawnego wezwaniem Sądu, jak również kierując zażalenie na postanowienia o odrzuceniu apelacji do niewłaściwego w świetle przepisów postępowania cywilnego Sądu, na co bezspornie wskazuje postanowienie Sądu z dnia (...) 2011 r. (sygn. akt(...)), radca prawny (...) doprowadził do niekorzystnego dla swoich mocodawców rozstrzygnięcia sprawy o zasiedzenie nieruchomości w postaci utrzymania, z przyczyn tylko i wyłącznie formalnych, postanowienia korzystnego dla strony przeciwnej pozbawiając tym samym mocodawców możliwości weryfikacji wydanego w sprawie rozstrzygnięcia. Działaniem tym radca prawny (...) uchybił podstawowemu obowiązkowi radcy prawnego jakim jest należyte wykonywanie zawodu, ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej, a zatem należyłą starannością.

OSD nie przyjął argumentacji linii obrony przedstawionej przez radcę prawnego (...)w toku postępowania dyscyplinarnego obejmującej wskazanie problemów rodzinnych i zdrowotnych jako usprawiedliwienia popełnionych błędów. Jednak w ocenie OSD poważne i istotne problemy, z jakimi borykał się Obwiniony w czasie prowadzenia sprawy pokrzywdzonych, w realiach niniejszej sprawy nie może stanowić podstawy do zwolnienia radcy prawnego od odpowiedzialności za popełnione poważne błędy, które –jak wykazano wyżej- wyczerpują znamiona zarzucanych Obwinionemu przewinień dyscyplinarnych. Profesjonalne wykonywanie zawodu radcy prawnego to nie tylko zapewnienie reprezentowanym klientom merytorycznej wiedzy ale także gwarancja zapewnienia odpowiedniego zastępstwa w przypadku niemożności wykonywania obowiązków zawodowych z różnych przyczyn, także osobistych. Jakkolwiek radca prawny sygnalizował swoim mocodawcom pojawienie się problemów osobistych to jednak poprzestał na tej informacji uznając ją za wystarczającą dla usprawiedliwienia popełnionych w trakcie prowadzenia sprawy błędów formalnych.

OSD analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zwrócił uwagę na niekonsekwentne stanowisko prezentowane przez pokrzywdzonych w toku postępowania. Biorąc pod uwagę z protokołu rozprawy z dnia (...) 2012r wynika, iż przychylił się do wniosku zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o ukaranie Obwinionego karą upomnienia. W odwołaniu od orzeczenia OSD z dnia (...) 2013 r. nie kwestionując ustaleń faktycznych dokonanych w toku postępowania dyscyplinarnego podważają udzielenie kary upomnienia jako rażąco niskiej w stosunku do zakresu przewinień dyscyplinarnych zarzucanych Obwinionemu nie precyzując jednak udzielenia jakiej kary domagają się dla radcy prawnego. Również na rozprawie w dniu (...) 2013r nie wnosili sprzeciwu wobec wniosku zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o udzielenie Obwinionemu kary upomnienia pozostawiając OSD decyzję w tej sprawie.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia faktyczne, nie kwestionowane przez Obwinionego i skarżących, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Lublinie orzekł jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje swoje oparcie w przepisie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych Na koszty w łącznej wysokości 1805,10 zł

POUCZENIE

Na niniejsze orzeczenie służy stronom prawo wniesienia odwołania w terminie 14 dni od daty doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Lublinie.

Przewodniczący
na oryginalne podpisy

Sędziowie: